

PŮVODNÝ SLOVENSKÝ ZLOČIN

VÁCLAV NEUER



PRÍLIŠ
VYSOKÁ
CENA

ĎAKAR

VÁCLAV NEUER

PRÍLIŠ
VYSOKÁ CENA

IKAR

Text © 2024 by Václav Neuer
Jacket design © 2024 by Emil Křížka
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9874-3

*Tento príbeh je vymyslený a všetky osoby v ňom tiež.
Z čisto praktických dôvodov by ste aj niektoré reštaurácie,
podniky, adresy alebo dokonca celé ulice, ktoré spomínam
v niektorých pasážach tejto knihy, hľadali v Bratislave
aj inde na Slovensku márne.*

*Vymyslené sú aj vzácne archeologické nálezy,
hoci sú inšpirované realitou.*

*Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami
je takisto čisto náhodná. Iba bežné policajné postupy
ostali zachované tak, aby zodpovedali realite.*

*Skutočné je aj archeologické nálezisko Bojná,
kde archeológovia už desaťročia skúmajú a objavujú
naše ranostredoveké dejiny spojené s príchodom kresťanstva.
Skúsme im aspoň takto poďakovať a podporiť ich.*

1.

V niekoľkých slnečných lúčoch, ktorým sa podarilo prebrať cez úzku štrbinu medzi zatiahnutými závesmi, sa trblietali zvířené čiastočky prachu. Väčšia časť izby však naďalej ostávala ponorená v tme. Dvojici prepletenej v milostnom kľči to vyhovovalo. Ticho prerušovali iba ich náruživé vzdychy, rytmické vřzganie starej postele a bubnovanie dažďových kvapiek dopadajúcich na plechový parapet.

Netrvalo dlho a stonanie nabralo na intenzite. Frekvencia vřzgania sa zvýšila.

Žena, ktorá len nedávno vyrástla z dievčenských topánok, sa v dominantnej pozícii hnala prudkými pohybmi panvy k vyvrcholeniu. Zaklonila hlavu a z úst sa jej vydral prerývaný vzlyk. Nateraz došla do cieľa.

Jej partner ju o pár sekúnd oddane nasledoval.

Bez dychu padla dopredu a slastne sa k nemu privinula.

„Super,“ vydýchla a zvalila sa nabok. Hlavu si položila na jeho hrud', vnímala búrlivé búšenie jeho srdca a pozorovala, ako rýchlo oddychuje.

Otočil sa a na stolíku nahmatal mobil.

„Koľko je hodín?“ zavrtila sa nespokojne.

„Pol,“ skontroloval čas.

Tušila, čo bude nasledovať.

„Dokelu, musím si švihnúť. Ak to nestihnem, budú neprijemnosti,“ jemne ju odstrčil.

Pokúsila sa ho zadržať. „Počkaj ešte,“ snažila sa byť nežná. „Hádam môžu pár minút počkať.“

Namiesto odpovede sa posadil a načiahol po nohavičiach v rohu postele.

Odovzdane sa zvalila na chrbát.

Bosými nohami šmátral po dlážke, až kým nenarazil na topánky a ponožky. „Nerozmyslela si si to?“ opýtal sa.

„Nie!“ odpovedala rázne.

Otočil sa a nahol sa k nej. Tak blízko, že sa v tme takmer dotýkali tvármi. „Uvedomuješ si...“

Gestom ho zastavila. Nechcela, aby sa znova pohádali.

„Nechápeš, že...“

„Nie a ešte raz nie,“ trvala na svojom. „A dohodli sme sa, že už o tom nebudeme hovoriť.“

„Lenže...“ odmlčal sa.

Čakala. Posledné zvyšky vášne definitívne vyprchali.

„Doriti, nerozumieš, že chalani začínajú byť poriadne nasratí?“ vybuchol.

Pohrdavo si odfrkla. „Chalani, chalani, odkedy ti na nich tak záleží? Odkedy ste takí kamaráti?“

Neodpovedal.

„Myslela som si, že stojíš na mojej strane.“

„Bojím sa. Nemáš ani tušenie, čo sú zač.“

S povzdychom vstala, nahmatala vypínač a zažala svetlo.

Tmavý kútik lásky zrazu stratil svoju príjemnú atmosféru.

„Zmenil si sa.“ V jej hlase vycítil sklamanie.

„Ani ty si nebola vždy taká tvrdohlavá.“

Mlčky si natiahla nohavičky, džínsy, tričko a pulóver. Podprsenkou sa nezdržiavala, strčila si ju do vačku.

„A taká krišťáľovo čistá,“ neodpustil si.

Prudko sa zvrtila. Akoby až teraz pochopila. „A sme doma. Koniec sladkých rečičiek. Ide ti zasa len a len o prachy.“

„A čo je na tom zlé?“ priznal zdráhavo.

„Uvedomuješ si, čo odo mňa vlastne chceš?“

Uhol pred jej pohľadom. „S takým balíkom by sme boli obaja na pekných pár rokov za vodou,“ skúsil naposledy.

Znova, v krátkom čase už druhýkrát, energicky pokrútila hlavou.

Odovzdane rozhodil rukami. Poznal ju dosť dlho na to, aby pochopil, že neustúpi.

„Švihni si,“ hodila po ňom jeho sveter. Teraz to bola ona, kto sa náhlil.

2.

Inšpektor Jakub Koreis, ešte stále jeden zo služobne najmladších detektívov bratislavského oddelenia vrážd, začí-
nal mať nepríjemný pocit, že veci nejdú tak, ako by mali.

Ochladilo sa.

Stiahol plecica, vrazil si ruky hlboko do vreciek a v du-
chu zahromžil.

Dnes rozhodne nemal dobrý deň. Bola nedeľa poobe-
de a nebyť toho, že mu zavolał operačný, o pár hodín by
sa skončil jeho služobný dosah, ktorý podľa rozpisu slu-
žieb držal od pondelka, a on by mohol stráviť večer so
svojou priateľkou. Jediné zazvonenie služobného mobilu
však zrútilo jeho plány ako povestný domček z karát. Na-
miesto rande s lákavým príslubom rysujúcej sa vášnivej
noci si musel teraz doslova pánu bohu za chrbtom, takmer
na samom okraji hranice veľkej Bratislavy, už viac než ho-
dinu máčať nohavice v po kolená vysokej, po nedávnom
daždi ešte stále mokrej tráve. A od nudy sa mohol akurát
tak špárať v nose, lebo kým nedorazí výjazd s kriminalis-
tickým technikom a so súdnym lekárom, nesmie ničím ani
len pohnúť.

Už ani nevedel, koľký raz sa pozrel na hodinky.

Úplne zbytočne. Príjazdová hradská ostávala aj naďa-
lej prázdna.

Znova podišiel k zarastenému jarku.

Mŕtvy muž ležiaci na jeho dne s tvárou zaborenou v blate mal oblečenú sivomodrú šuštiakovú bundu, rifľové nohavice a na nohách obuté značkové tenisky. Husté čierne vlasy boli zlepené krvou.

Koreisovi napadlo, že by mohli byť rovesníci. Vzdychol. Na obzore sa začali kopíť ťažké mraky.

Obzrel sa na dvoch uniformovaných policajtov z miestneho obvodného oddelenia, ktorí na jeho pokyn omotali celé okolie zeleno-bielou páskou s nápisom *Polícia* a teraz za ňou zvedavo postávali, čakajúc, čo sa bude diať.

Zašiel k nim. Hádal, že len prednedávnom ukončili základný výcvik. Bol vyšší ako oni a so svojou vyšportovanou postavou vyzeral ešte o niečo starší, než od nich v skutočnosti bol.

„Musíme počkať,“ povedal, aby si snáď nakoniec nemysleli, že tu celý čas postáva iba preto, že je nejaký bezradný trpák, ktorý si nevie rady.

Obaja naraz mlčky prikývli.

Usúdil, že sa na mieste činu vraždy – teda ak sa nakoniec ukáže, že naozaj ide o vraždu – ocitli prvýkrát. Hlavou mu preletela spomienka, ako ešte pred pár rokmi v podobnej pozícii často postával aj on sám. „Súdnyar tu musí byť každú chvíľu.“

Nezdalo sa, že by ich to príliš povzbudilo.

Ani on sám tomu celkom neveril. Až príliš dobre vedel, že poskladať kompletný výjazd v nedeľu poobede potrvá oveľa dlhšie než v bežný pracovný deň, nehovoriac o tom, že službukonajúci súdny lekár doktor Kovačovský býva presne na opačnom konci mesta.

„Vy sa postarajte predovšetkým o to, aby sa tu nezačal motať niekto nepovolaný.“

Pozreli sa na seba.

Stáli na lúke na okraji lesa a najbližší obytný dom bol vzdialený najmenej pol kilometra. Náhodný psičkár, ktorý mŕtvolu objavil, sedel už od obeda na obvodnom oddelení, čakajúc na vypočutie. Zďaleka nič nenasvedčovalo tomu, že by sem mohol mať namierené niekto ďalší. O prípadných davoch zvedavcov, ktorých by odtiaľto museli odháňať, rozhodne nemohlo byť ani reči. Najmä keď sa obloha nad ich hlavami začínala znova, už niekoľkýkrát, povážlivo zaťahovať.

„Vyzerá to, že o chvíľu bude pršať,“ prehodil smerom k detektívi jeden z policajtov.

Koreis mal dojem, že sa dnes proti nemu spojilo takmer všetko. Pozrel na ťažké olovené mraky, ktoré sa k nim neúprosne blížili, a potom znova na hodinky. Bude to boj s časom. Dážď mohol ich prácu výrazne skomplikovať.

Uvažoval, že spravil chybu. Keby sa lepšie dohodol s operáčnym, mohol za ten čas, čo tu celkom bezúčelne strávil, aspoň vypočuť oznamovateľa. Nechtiac si musel v duchu priznať, že drvivej väčšine jeho skúsenejších kolegov by sa s najväčšou pravdepodobnosťou nič také nestalo.

Radšej tú myšlienku rovno zahnal. Vyhrnul si golier bundy a podišiel k vyšliapanému chodníku. V hlave si premietol mapku z navigácie a pokúsil sa trochu zorientovať. Stál v miernom svahu na lúke pri okraji lesa. Stromy tu rástli narietko, no ďalej hore hrebeňom hustli a menili sa na skutočný les. Opačným smerom sa lúka zvažovala a zhruba v polovici ju pretínali vysoké stožiare elektrického vedenia. Až ďaleko za nimi videl strechy prvých obytných domov.

„Obaja slúžite tu na miestnom?“ opýtal sa.

Policajti prikývli. Prvý iba mierne. Ten, ktorý ho pred chvíľkou upozornil na prichádzajúci dážď, o poznanie intenzívnejšie.

„Takže to tu poznáte.“

Zhovorčivejší pokrčil plecami.

„Táto skratka vedie dole do dediny?“ ukázal na vzdialené domy.

„Aj,“ pripustil policajt z obvodného oddelenia. „No tiež k chatám, čo sú tam za hrebeňom. Hneď za tým cieľom sa rozdvojuje.“

„Chatám?“ začudoval sa detektív. Bol si istý, že v mapke nič také nevidel.

„Hej. Môže ich tam byť takých päť, šesť, neviem presne,“ potvrdil. „Sú to skôr staré budy, mimo sezóny tam v tomto ročnom období nikto nechodí.“

„Celkovo je tu dosť pusto,“ skonštatoval Koreis.

„To je,“ súhlasil policajt. „Zo široka-ďaleka sem nemusia prísť celé dni ani noha. Nebyť toho deda so psom...“ nedopovedal.

Koreis rozmýšľal nad tým, čo tu ten mŕtvy chlap v jarku mohol hľadať. Ako vlamač do chát rozhodne nevyzeral. Neprišiel na nič.

Z pochmúrnych úvah ho vytrhla policajná dodávka, ktorá sa konečne objavila na konci ujazdenej poľnej cesty. Za ňou v odstupe nasledovala neoznačená Octavia z krajského úradu vyšetrovania a krátku kolónu uzatvárala služobná Kia z miestneho oddelenia s blikajúcimi majákmi.

„Konečne,“ uľavil si.

3.

Kriminalistický technik spravil niekoľko záberov. Obloha sa medzitým zatiahla natoľko, že musel použiť blesk. Keď skončil, nechal si fotoaparát zavesený na šnúrke okolo krku.

„Hotovo?“ opýtal sa ho súdny lekár stojaci v jarku mimo dosahu objektívu.

„Je váš,“ prikývol technik a odstúpil k ostatným.

Znalec z odboru súdneho lekárstva doktor Kovačovský sa konečne sklonil nad telo mŕtveho muža. Zbytočne sa nezdržoval. Rukou v chirurgickej rukavici mu rozhrnul vlasy na hlave tak, aby čo najlepšie videl na ranu.

Hlúčik stojaci na okraji plytkej priekopy mlčky sledoval jeho počínanie.

„Úder do hlavy,“ komentoval výsledky svojho pozorovania. „Dostatočne silný, aby prerazil lebku.“

Čakali. Nikto jeho vyhlásenie nekomentoval.

„Niečo s ostrou hranou,“ pokračoval, ešte stále študujú smrteľné zranenie na hlave.

„Čo také?“ chcel vedieť Koreis.

Lekár bezradne rozpažil. „Čo ja viem? Tu ti toho veľa nepoviem. Mohlo to byť čokoľvek. Mačeta, rýľ, lopata, hoci aj nejaký obyčajný železný roxor,“ vymenúval.

Detektív si urobil poznámku.

Kovačovský zbežne prezrel zvyšok toho, čo mohol vidieť. Potom uchopil mŕtveho za plece. „Uf, je ťažký,“ zafučal. „Pomôžte mi ho niekto pretočiť.“

Ako prvý priskočil technik. Spoločne mŕtvolu obrátili na chrbát.

Koreisovi hneď napadlo, že sa vo svojom odhade nemýlil. Mužova zablatená tvár prezrádzala, že bol naozaj mladý.

Súdny lekár pohýbal hornými končatinami. „Smrť nastala, odhadujem, niekedy včera večer. Najneskôr v noci,“ narovnal sa a prebehol pohľadom ostatné časti tela. „Okrem tej hlavy iné viditeľné poranenia nemá.“ S rukami v bok pozrel na vyšetrovateľa.

„Čiže?“ Major Chovanec ťukol perom do podložky z tvrdého kartónu, ku ktorej mal pripnutý ešte stále prázdny formulár o obhliadke miesta činu.

„Jednoznačne ide o násilnú smrť, zavinenuú cudzou osobou,“ pochopil Kovačovský, akú informáciu považuje nateraz vyšetrovateľ za najdôležitejšiu. „Útok smeroval na hlavu, teda na životne dôležitý orgán. Príčinou smrti je traumatický šok, spôsobený krvácaním do mozgu. Exitus nastal v priebehu niekoľkých minút. Ten chlapík nemal šancu niečo podobné prežiť.“

Koreis vzdychol. Nevyslovená nádej, že z hľadiska právnej kvalifikácie by ešte stále mohlo ísť iba o ublíženie na zdraví s následkom smrti a celé nasledujúce vyšetrovanie by tak padlo na plecia okresu, výrokom súdneho lekára definitívne zmizla.

Chovanec si zapísal stručnú poznámku. „Takže tu máme vraždu.“

Kovačovský pokrčil plecami. „Je mi ľúto, páni.“

Chovanec si odfrkol. „Mohol sa do toho jarku doplaziť aj sám?“

+1 riadok

„Pochybujem. Podľa mňa po tej rane do hlavy upadol okamžite do bezvedomia. Ak ho páchatel neudrel rovno tu, potom ho sem musel dotiahnuť.“

Vyšetrovateľ písal ďalej. „Tušíme odkiaľ?“ Tentoraz zdvihol hlavu pre zmenu ku Koreisovi.

„Zatiaľ nie,“ odpovedal mu detektív takmer okamžite.

Súdny lekár sa medzitým znova naklonil k mŕtvemu a pre istotu ešte raz skontroloval hánky na rukách. „Evidentne sa nebránil. Útočník ho zrejme prekvapil. Podľa všetkého útok vôbec nečakal.“

Chovanec ešte stále pozeral na Koreisa. „Našli ste tu nakoľo niečo také, čo by mohlo poslúžiť ako vražedná zbraň?“

Pozrel naňho.

Skúsený major dnes na sebe výnimočne nemal oblek. Namiesto toho bol oblečený v zelenej vetrovke, spod ktorej mu vytrčala kockovaná flanelová košeľa, a v ošúchaných, dávno nemoderných menčestrových nohaviciach. Aj na nohách mal obuté čosi ako trekové topánky. Celkovo vyzeral, akoby ho operačný povolal do služby rovno z chalupy alebo dokonca z nejakej víkendovej turistickej túry.

„Nie,“ odpovedal mu.

Ako na dôvažok toho sa na ceste objavil policajný pi-
kap z odboru policajnej kynológie.

„Ako na zavolanie,“ okomentoval situáciu Koreis. „Skúsime psa. Možno budeme mať šťastie.“

Chovanec prikývol. „Svedkovia?“ pýtal sa ďalej.

„Žiadni,“ pokrčil mladý detektív plecami. Vzápätí sa však opravil: „Teda až na oznamovateľa. Dôchodca z najbližšej dediny. Našiel ho pri vychádzke so psom. Chalani z miestneho ho odviezli na obvodné.“

Vyšetrovateľovi prebehol po tvári náznak sklamania. Veľa otázok, málo odpovedí. Vyšetovanie sa začínalo cel-

kom od nuly.

„Ešte obehnem najbližšie domy, či predsa len niekto nepočul alebo nevidel niečo podozrivé.“

Výraz Chovancovej tváre sa nezmenil. „Vieme už aspoň, kto to je?“

Ani teraz Koreisovi neostalo nič iné, iba pokrútiť hlavou.

Kovačovský sa zohol, aby mŕtvemu pozrel vrecká. Z vrecka nohavic vytiahol kľúče od auta. „Škodovka,“ pozrel na logo.

„Jedna červená Fabia stojí kúsok odtiaľto, dole pod kopcom,“ spomenul si Koreis.

Lekár rozopol mŕtvemu bundu. „Fíha,“ zháčil sa, keď sa mu to podarilo.

Všetci spozorneli.

„Má zbraň,“ odstúpil a ukázal na puzdro s pištoľou, ktoré objavil za opaskom.

Technik zostúpil za ním do jarku. Aj on mal rukavice. Opatrne vybral zbraň. „Glock devätnásť,“ oznámil im smerom hore. Čiastočne odsunul záver. „Nemá náboj v komore.“ Vybral zásobník. „Všetkých pätnásť,“ prekontroloval aj ten.

„Čiže ju nepoužil,“ skonštatoval viac-menej sám pre seba Chovanec.

„A evidentne sa ani nechystal,“ doplnil Koreis.

„Ako hovorím, páchatel' ho musel prekvapiť,“ zopakoval svoju pôvodnú úvahu Kovačovský.

Vyšetrovateľ si zamrmlal popod fúzy niečo nezrozumiteľné. Čerstvý prípad sa mu evidentne pozdával čoraz menej.

Súdny znalec pokračoval v prehliadke vreciek. Z bočných vytiahol zhúžvanú vreckovku, kľúče od domu a načatú krabičku s kondómami. Nazrel dnu. „Jeden chýba,“ zrátal. Chovanec mlčal. Mohlo to niečo znamenať, no nemuselo. Kovačovský prehliadal ďalej. Z náprsného vrecka

bundy vytiahol čierny kožený obal na doklady.

Koreis zmeravel. Podobný už videl veľakrát.

Kovačovský obal roztvoril.

Koreis si v sekunde uvedomil, že sa nemýlil.

„No doriti,“ neudržal sa súdny lekár a otočil otvorený obal smerom k nim.

S údivom pozerali na policajný preukaz a vedľa neho pripnutý odznak kriminálnej služby.

„Takže tu máte kolegu.“

Chvíľu im trvalo, kým strávili moment prekvapenia.

„Mladší inšpektor Marcel Zrebný,“ prečítal meno a podal doklady Chovancovi. „Poznáte ho?“

Nikto sa neozval.

„Vzhľadom na vek a hodnotu zrejme neslúžil na kriminálke dlho. Tipoval by som, že bude z niektorého okresu,“ zauvažoval po krátkom tichu ako prvý Koreis.

„Aj ja si myslím,“ súhlasil Chovanec.

„Nemal by som dať stiahnuť niekoho z personálneho? Mohli by sme to zistiť ešte dnes,“ navrhol detektív.

Vyšetrovateľ váhal. „Nemyslím si, že to je nateraz nutné,“ rozhodol napokon. „Než tu so všetkým skončíme, bude noc, a všetkých jeho kolegov či nadriadených, ktorých potrebujeme, budeme mať k dispozícii aj tak najskôr až zajtra ráno, keď nastúpia do práce.“

Koreis usúdil, že má pravdu. Nateraz mali roboty vyše hlavy, previerky a dôkladné zadokumentovanie miesta činu boli v danej situácii predsa len dôležitejšie.

Prišiel k nim psovod. Na vôdzke viedol statného nemeckého ovčiaka.

„Hľadáme miesto, kde dostal tú ranu do hlavy,“ inštruoval ho Chovanec. „Nebude to nijak ďaleko. Pri troche šťastia by tam mohla byť krv. Nemáme ani vražednú zbraň. Páchateľ ju tu mohol niekde odhodiť. Aj na nej možno budú krvné stopy.“

Psovod pokýval hlavou na znamenie, že pochopil.

Chvíľu sledovali ich počínanie.

Pes krúžil s ňufákom pri zemi po lúke.

„Hľadaj, Lesan. Stopa,“ povzbudzoval ho pri tom psovod.

Chovanec vzdychol. Spolu s Koreisom prešli za pásku a opreli sa o služobný pikap. Bol najvyšší čas prekonzultovať ďalší postup.

„Ja sa pustím do obhliadky. Začnem od cesty. V noci sem musel prísť iba odtiaľ,“ povedal ako prvý vyšetrovateľ.

Koreis nenamietal. Bola to logická úvaha. „Ja zídem k domom. Možno si niekto niečo všimol.“

Chovanec si položil podložku s poznámkami na strechu auta. „Ale najprv pôjdem pozrieť tú červenú Fabiu dole na rázcestí,“ zaštrngal Koreis kľúčikmi, ktoré našiel Kovačovský vo vrecku mŕtveho policajta. „Niečo mi hovorí, že bude jeho.“

Chovanec súhlasil.

„Ak sa to potvrdí, rovno ju dám odťahnúť k nám. Tam ju budú môcť technici pozrieť dôkladnejšie.“

„Dobrý nápad.“

Chvíľu ešte stáli a pozerali na oblohu. „Tie mraky mi robia starosti,“ zamračil sa Chovanec.

„Mali by sme si pohnúť,“ súhlasil s ním Koreis.

Dohodli sa rýchlo.

Mladý detektív vykročil smerom k hradskej. Stihol však urobiť iba zopár krokov, keď ho zastavilo volanie psovoda.

„Chlapi, poďte sem,“ mával na nich z okraja neďalekého hájika. „Niečo sme našli.“

„Vražednú zbraň?“

„Nie.“

Koreis sa otočil a vrátil sa k autu.

Psovod stál na mieste a pozeral ich smerom, zatiaľ čo pes vytrvalo štekal a s vrtiacim chvostom obiehal jeden

z kríkov hustého malinčia.

„Tak čo?“ netrpezlivo zakričal Chovanec, pripravený vyraziť za nimi.

„Ďalšiu mŕtvolu.“

Od prekvapenia sa nezmohli na slovo.

„Hovorím. V tých kríkoch leží ďalšia mŕtvola,“ zakričal psovod hlasnejšie. „Nejaká ženská.“

Pozreli na seba, akoby ani jeden z nich nechcel uveriť tomu, čo práve počuli.

„Kurva, to je dneska deň,“ uľavil si Chovanec.

Na dôvažok toho všetkého zabubnovali na kapotu auta prvé ťažké kvapky.

„Toto nám bol naozaj čert dlžný.“

4.

V pondelok ráno sedel komisár Ledecký v kancelárii a mlčky sledoval, ako si Koreis pri umývadle čistí zuby. Roztiahnutý gauč a kôpka čerstvých, doposiaľ nepodpísaných záznamov neomylné prezrádzali, že tu jeho mladší kolega strávil zvyšok včerajšej noci.

„Hnusná robota. Buď rád, že ťa tam Peteraj neľahal.“
S ústami plnými peny bolo Koreisovi ledva rozumieť.

Nič nepovedal. Zrána zvykol hovoriť len veľmi málo.

Koreis si vykloktal hrdlo, vyplul vodu a odložil kefku do plastového pohára. „Zima, vietor, dážď,“ vymenúval.

Ledecký ani teraz nijako nezareagoval. Mal vyše päťdesiat a rovnú polovicu z tých rokov odslúžil na vraždách. Podobných nocí zažil viac, než by dokázal zrátať.

Mladý detektív vytiahol hrebeň. „A keď sme našli tú ženskú, už sme fakt nevedeli, kam skôr skočiť.“

Komisár sa natiahol po papierochoch na stole.

Vošiel Machrák. Podľa rozgajdaného zovňajšku, rozstrapatených vlasov a zrolovanej deky pod pazuchou sa dalo usúdiť, že aj on prespal v niektorej z vedľajších kancelárií. „Dobré ránko,“ zaškeril sa na Ledeckého v nálade o poznanie lepšej než Koreis. „Vybuvinakaný?“

„Hej,“ konečne zo seba dostal slovo.

„Tak aspoň niekto tu bude na dnešok čerstvý.“

Ledeckému napadlo, či ho snáď vedúci oddelenia včera večer nezavolať do roboty iba preto, lebo ho už považoval za starého. Rýchlo tú myšlienku zahnal a pozorne sa začítal do záznamu.

Machrák vystriedal Koreisa pri umývadle. „Technici ešte nevolali?“

Mladý detektív pokrútil hlavou.

„Ak robili do rána, mohli by už niečo vedieť,“ pozrel na hodinky.

Ledecký si posunul okuliare. „O čom hovoríš?“

Machrák sa otočil k nemu. „O tej Fabii, čo stála odstavená dole na rázcestí. Naozaj patrila tomu mladému policajtovi.“

Prikývol.

„Dali sme ju odtiahnuť k nám. Technik sľúbil, že sa do rána pozrú, či v nej náhodou neostalo niečo po prípadnom spolujazdcovi,“ doplnil kolegu Koreis.

Aj Ledecký skontroloval čas. Do zvyčajného ranného rozdelenia úloh ostávalo okolo pätnásť minút. „Možno si to Weidemann necháva až na poradu,“ dočítal záznam.

Koreis medzitým zložil gauč a postavil vodu na kávu.

„Takže tu máme zavraždeného kolegu a k nemu jednu pre zmenu neznámu ženu,“ zamyslene nadniesol Ledecký, akoby sa chcel presvedčiť, či pochopil správne informácie v Koreisovom zázname.

Obaja naraz prisvedčili.

„A na rozdiel od neho ona nemala pri sebe žiadne doklady ani nič iné, na základe čoho by sme mohli určiť jej totožnosť.“

Znova prikývli.

„Podľa Kovačovského to vyzerá, že pri oboch použil vrah rovnakú vražednú zbraň. Pravdepodobne niečo železné s ostrou hranou.“